

— Νὰ σὲ φονεύσω; Ἐστὼ! ἀλλὰ διὰ τί νὰ σὲ φονεύσω; ὑπέλαβεν ὁ Σαβεραϊ, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ τοιαύτου δείγματος τῆς ὑπονοίας, δι' ὃπερ δὲν ἦτον ἄξιος. Τούναντίον θέλω κτυπήσει ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπιβάλλῃ δολοφόνον κατὰ τοῦ χεῖρα!

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν καττόλικος; Δὲν εἶσαι σὺ, ὅστις πρὸ στιγμῶν ἐλάλεις πρὸς τοὺς φονεῖς;

— Δὲν δύναμαι καὶ δὲν θέλω νὰ εἶμαι οὔτε καττόλικος οὔτε οὐγκενῶτος. Βίμι εὐπατρίδης ἀπλοῦς, καὶ ἔνεκα τούτου ὀφείλω σοὶ προττασίαν καὶ συνδρομήν, καλὸ καὶ σοῦ ὄντος εὐπατρίδου.

— Ἴδε ὡραίαν καὶ ὑπερήφανον γλῶσσαν! εἶπεν ὁ Παρδαιλλᾶν, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα. Σὲ παρακαλῶ ἐφεξῆς νὰ μὲ θεωρῆς ὡς φίλον καὶ ὡς ἀδελφόν σου.

— Ἐστὼ, ὑπέλαβεν ὁ Σαβεραϊ, δεχόμενος τὴν προτρεπομένην αὐτῷ χεῖρα. Θέλω σὲ μακρύνει ἐντεῦθεν καὶ θέλω σὲ ὁδηγήσει εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

— Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ διέλθω τὸν ποταμὸν καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ πρὶν ἢ ἀποθάνω!

— Δὲν θέλεις ἀποθάνει ἐὰν ἀδελφός μου καὶ φίλος μου μένης! Δύνασαι νὰ προσηλωθῇς ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἐνῷ θὰ κολυμβῶ;...

— Καὶ ἐγὼ καὶ σὺ θὰ πνιγῶμεν οὕτω! ἀκουσόν μοι· καλλίτερον νὰ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἕως ὅτου μὲ ρίψωσι εἰς κἀνὲν πλοιάριον νεκρὸν ἢ ζῶντα... Ἀλλὰ σὺ, ὁ τόσῳ ζηλῶν ὅπως μὲ ὑπηρετήσῃς, πλέον ἢ ἐὰν τὴν ζωὴν μου ἔσωζες ἤθελες μὲ ὑπηρετήσῃς, ἐὰν, διαβαινὼν κολυμβῶν τὸν ποταμὸν, μετέβαινες εἰς τὸ προάστειον, εἰς τὸ οἶκημα Ζενουίλλαχ, παρὰ τῇ πύλῃ Βουσσῶ...

— Ποῦ εἶμαι ἤδη καὶ τί ὀφείλω νὰ πράξω;... Θεέ! ἰδοὺ ὅποσοι πανταχόθεν σώζονται κολυμβῶντες....

— Ἐν τούτοις φέρε τὴν ἐπωμίδα αὐτὴν ὡς μαρτυρίαν, ὅτι ἐξ ὀνόματος ἐμοῦ ἔρχεσαι· ἀφοῦ τὴν παραδῶς εἰς χεῖρας τῆς κόρης Ἀννας Κουρσῶν!..

— Ἀννας Κουρσῶν! ἐρώνητεν ὁ Σαβεραϊ διὰ συγκινήσεως ἀφάτου· εἶναι συγγενῆς τοῦ νέου ἄρχοντος Κουρσῶν;

— Ναί! ἀδελφὴ τοῦ μάλιστα· καὶ ἐὰν δὲν παρενέπιπτεν αὕτη ἡ θλιβερά καὶ φρικώδης νύξ αὐρίον ἐνυμφευόμην αὐτὴν.....

Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ δὲν ἤκουσε τι περαιτέρω, καὶ, χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Βαρῶνον Παρδαιλλᾶν, ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἐνδεδυμένος ὅπως εὐρίσκετο, ἐκολύμβητεν ἐπιμόνως πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθιν καὶ κατέφθασε τὴν λέμβον τοῦ πορθμεῦς, δεδεμένην εἰς πάσσαλον. Ἐντὸς τινῶν δευτερολέπτων ἐπέβη τῆς λέμβου, ἔλυσε τὸ σχοινίον, ἐδράξατο τῶν κωπῶν, εἰ καὶ ὁ πορθμεὺς, ἐξελθὼν τῆς καλύψεως του, ἐκραύγαζε. Μετὰ δεκάλεπτον ἀπουσίαν ὁ Σαβεραϊ ἐπέστρεψε παρὰ τῷ πληγωμένῳ, ἐν ἀρπάσας εἰς τοὺς βραχίονας μετῆνεγκεν ἐντὸς τῆς λέμβου. Τότε ἤρχισεν ἐπιμόνως καὶ δραστηρίως κωπηλατῶν.

— Ἀ! ὅποιαν εὐγενῇ καρδίαν φέρεις! ὑπεντο-

νόησεν ὁ Παρδαιλλᾶν. Πόσον ἡμάρτησα κατηγορῶν σε, ὡς ἐγκαταλείψαντά με!

— Νὰ σὲ παραιτήσω! ὑπέλαβεν ὁ Σαβεραϊ ἐκπεπληγμένος. Καὶ δὲν σοὶ εἶπον, ὅτι ἤμην ὁ σύνολος τοῦ μέλλοντος γυναικαδέλφου σου Ἰθες-δέ-Κουρσῶν;

Ὁ ποταμὸς ἦτο πεπληρωμένος πτωμάτων ἐπιπλεόντων καὶ πεπληγμένων ζητούντων σωτηρίαν διὰ τοῦ κολυμβήματος. Τινὲς ἐζήτουν νὰ ἀναρτηθῶσι τῆς λέμβου· ὁ Σαβεραϊ ὅμως τοὺς ἀπώλει διὰ τῶν κωπῶν. Ὁ Βασιλεὺς ἐφάνη πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ Λούβρου, συνωδευμένος ὑπὸ δαδούχων, ὅπως θαυμάσῃ τὸν Σαῖναν καταπόρφυρον αἵματι. Πολλὰί καραβῖναι ἐξεκινώθησαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τούτου διευθυνόμεναι κατὰ τῶν διαπερόντων τὸν ποταμὸν φυγάδων. Σφαῖρα ἐσύριζεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σαβεραϊ, καὶ ἐπεισεν αὐτὸν, ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ εὐνοϊκοὶ του ὑπῆρξαν οἱ ἐργάται τῶν σκηνῶν αὐτῶν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήτῃ! ἀνεφώνησεν. Ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τραβᾷ εἰς τὸ σημάδι κατὰ τῶν πτωχῶν ὑπηκόων του!

Τὸ πλοιάριον ἐπλησίασε τὴν ὄχθιν ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ εὐρίσκετο ἤδη ἐκτὸς βολῆς τῶν σφαιρῶν. Ὅτε ὅμως ἡτοιμάσῃ νὰ ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν τὸν πληγωμένον ἠναγκάσῃ νὰ σύρῃ τὸ ξιφὸς του ὅπως περιορίσῃ τὸν πορθμεῖα ἀπελθόντα αὐτὸν διὰ ῥοπαλισμοῦ.

— Αἱ! κουμπάρε, τῷ εἶπεν ὁ Σαβεραϊ διὰ τόνου δεσποτικοῦ καὶ ἐπιτακτικοῦ. Τί προτιμᾷς τῶν δύο, ἢ σκορρομαγαῖρα μου νὰ διαπεράσῃ τὴν κοιλίαν σου ἢ πεντακόσια φλωρία νὰ εἰσρεύσωσιν εἰς τὴν τῆλπην σου;

— Τὰ πεντακόσια φλωρία! ὑπέλαβεν ὁ πορθμεὺς, ὅστις δὲν ἀντίστατο πλέον εἰς τὴν προσπέλασιν τοῦ ἀκατίου. Τί μὲ θέλετε;

— Νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ μεταφέρω τὸν εὐπατρίδην αὐτὸν εἰς τὸ οἶκημα Ζενουίλλαχ, παρὰ τῇ Πύλῃ Βουσσῶ. Ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι θέλεις λάβει τὴν ὑποσχεθεῖσαν σοὶ παρ' ἐμοῦ ποσότητα, ἰδοὺ, ὅτι σὲ πληρώνω ἀπὸ τοῦδε χωρὶς νὰ μετρίσω.

— Ἰ! ἀδελφέ μου! ὦ φίλε μου! ὑπετονθόριστεν ὁ Παρδαιλλᾶν πιεζόμενος ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης. Θέλω λοιπὸν ἐπανίδει τὴν Ἀνναν πρὶν ἀποθάνω!

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

—ο—

Ἡ ὀλεθρία νόσος, ἡ κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους τοσοῦτον ἀνηλεῶς μαστίσασα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀφῆρπασε, πρὸς τοῖς ἄλλοις καλοῖς κα-

γαθοῖς πολίταις, καὶ ἓνα τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ μεγάλου διανοητικοῦ ἀγῶνος, τοῦ προπαρασκευάσαντος τὴν πολιτικὴν ἀναβίωσιν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐξακολουθοῦντος νὰ χειραγωγῇ αὐτὴν πρὸς τὴν ὁλοσχερεστέραν ἀνάπτυξιν τῶν δυνάμεων αὐτῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὁλοκληρον ἐθρήνησε τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου Γενναδίου. Ἀλλ' ἀπέκειτο εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς Ἀνατολῆς ἐκπαιδευτήριον τὸ ἱερὸν καθήκον νὰ τιμήσῃ ἰδιαζόντως τὴν μνήμην τοῦ ἐξαιρετοῦ ἀνδρός· καὶ τῇ 20 τοῦ Μαρτίου μηνὸς ἐτελέσθη, ἐπιμελείᾳ τοῦ Ὁθωνείου Πανεπιστημίου, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς βασιλευούσης, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ἐκείνης ψυχῆς καὶ τῆς τοῦ Ἰωάννου Βενθύλου, ἐτέρου ἀγαθοῦ διδασκαλοῦ τοῦ ἔθνους, ὅστις καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς ἐπιδημίας ἐγένετο θύμα. μνημόσυνον μεγαλοπρεπές, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποιοῦ ἐξεφώνησε λόγον εὐγλωττον καὶ κατανυκτικὸν ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας Κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς.

Δημοσιεύοντες τὸν λόγον τοῦτον, πεποισμεθα ὅτι παρέχομεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας, πιστὴν εἰκόνα τῶν αἰσθημάτων, ὑφ' ὧν συνεκινήθησαν διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀνδρός.

—ο—

ΛΟΓΟΣ

ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἰ. Βενθύλου καὶ Γ. Γενναδίου, τῇ 19 Μαρτίου, 1855.

—ο—

Ἰδοὺ αὖθις ἐπικηδεῖσι λαμπάδες ἀνάπτονται, ἰδοὺ, ἡγεῖ αὖθις ὁ νεκρώσιμος κώδων, εἰς διπλοῦ τάφου χεῖλος καλῶν καὶ ἡμᾶς, ὅπως προαπελθοῦσιν ἀγαπητοῖς συναδέλφοις τελέσωμεν πενθούσης μνήμης εὐσεβῆ καὶ ὑστατον φόρον.

Διατί καθ' ἑκάστην ἀντηχοῦσιν οἱ ναοὶ τοῦ Κυρίου ἀπὸ θλιβερᾶς ψαλμωδίας; διατί ἐπιλείπουσιν αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος εἰς νεκρικῶν μνημοσύνων ἀλλεπαλλήλους τελέσεις; διατί ἡ πρὶν φαῖδρά πόλις τῶν Ἀθηνῶν περιβάλετο πένθος καὶ ἐνεδύθη κατὰ φειαν; διατί θρήνοῦσι χῆραι καὶ ὀδύρονται ὄρφανά; Διότι ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς τοῦ Κυρίου ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτὴν ὁ ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς, ἔχων θρέπανον ὀεί, καὶ ἐτρόγησε τὴν ἀμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλε εἰς τὴν Ἀηὶν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην (1), καὶ ἐθέρισε τὸν χλωρὸν χόρτον μετὰ τοῦ ξηροῦ, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν ἔτεμε τοὺς ἀνθούοντας θαλ-

λοὺς, ἔρημα ἀφείς καὶ γυμνά τὰ στελέχη, ἀλλαχοῦ δὲ συνέτριψε τὸν κορμὸν, τὸν ζωὴν εἰς τοὺς κλάδους περέχοντα, καὶ ἀλλαχοῦ προρρίζους ἀνῆρπασεν οἰκογενείας, καὶ ἐν ὧρῶν διαστήματι ἠρήμωσεν οἴκους. Ἀπαίστιον κροταλίζον ἠκούετο ἐν μέσῃ νυκτὶ τὸ βῆμα αὐτοῦ, ἀπάγοντος διὰ τῶν ἐρήμων ὁδῶν τὰς φοβεράς ἐκατόμβας του. Καὶ πανταχοῦ ἦν φυγὴ καὶ φόβος, ἀλλ' ἦν ὁ φόβος εἰς θάνατον, καὶ εἰς ὀλεθρον ἦν ἡ φυγὴ. Καὶ πανταχοῦ ἦν γόος καὶ κοπετὸς παιδίων ὀρφανευθέντων, γονέων στερηθέντων τῶν ἀγαπητῶν τῆς καρδίας των, συζύγων ἀναρπασθέντων ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων· καὶ ἡ πόλις ἐφαίνετο νεκροταφεῖον τῶν πολιτῶν, καὶ οἱ τάφοι δὲν ἤρουν εἰς ταφὴν τῶν ἀποθνησκόντων. Καὶ πάντες βλέποντες τὴν σκιάν τοῦ δρεπάνου ἐπ' αὐτῶν πλανωμένην, καὶ πνεῦμα ὀλέθρου ἐπινεμόμενον τὸν λαόν, ἐν δακρύοις προσήχοντο, καὶ ἐν στεναγμοῖς ἐζητοῦντο τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως.

Τότε μεταξὺ τοῦ ὄχλου τῶν συνωδουμένων θυμάτων τῆς οὐρανίας μάστιγος, ὅσα ἄγνωστα καὶ ἀκατονόμαστα ἐξεφέροντο πρὸς τὸν μέγα χαινόντα καὶ ἀχόρταγον κοινὸν τάφον, ἀπεκομισθήσαν, ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι ἀπ' ἀλλήλων, καὶ δύο νεκροί, ἄλλοτε φίλοι ἐν τῷ βίῳ, καὶ σύντροφοι ἐπὶ τοῦ σταδίου αὐτῶν, καὶ συναγωνισταὶ ἐν τῷ καλῷ ἀγῶνι τοῦ φωτισμοῦ τῆς πατρίδος των, ὁ Γεώργιος Γενναδῖος καὶ ὁ Ἰωάννης Βενθύλος. Ἀκλαυστοί, ἀπόμπευτοι, ἀπαρακολούητοι, ἐπορεύθησαν ἐν σιγῇ τὴν τελευταίαν ὁδόν, διὰ τῆς πόλεως, ἧς φόβος εἶχεν ἀπολιθώσει τὴν αἴσθησιν καὶ ἐξαντλήσει τὰ δάκρυα· δάκρυα δὲ μόνον ἐπότισαν τὰ σπέρματα ἃ ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἐσπείρεν εἰς ἀθανασίαν, μόνον θρήνοι ἀντήχησαν ἐπὶ τῶν ἀφανῶν αὐτῶν τάφων, τὰ οὐδαμῶς οὐδέποτε ἐξαντλούμενα δάκρυα καὶ οἱ ἀκατασίγαστοι θρήνοι τῶν ἀπαραμυθήτων αὐτῶν οἰκογενειῶν. Ἡ αὐτὴ πληγὴ ἥτις ἔτεμε τὸ νῆμα τῆς εὐγενοῦς των ζωῆς, συνέτριψε καὶ ὑμῶν τὰς καρδίας, ὡ ὄρφανὰ αὐτῶν τέκνα, ὡ ἀσπότητοι αὐτῶν χῆραι, καὶ ἐξέθλιψεν ἐξ αὐτῶν γόνον, ὅστις ἀντήχητε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ πύσασθε τοῦ θρήνου καὶ παρηγορήθητε! Ἄν ἄκαιρος θάνατος τοὺς ἔδρεψεν ἐπὶ γῆς, ἀλλ' ὥριμοι ἐταμιεύθησαν ἐν οὐρανῷ οἱ καρποὶ τῶν ἔργων αὐτῶν· ἂν ἀπῆλθον καταλιπόντες ὑμᾶς ἐν στερήσει καὶ πενίᾳ, ἀλλὰ σὰς ἐκληροδότησαν τῶν πλοούτων τὸν μέγιστον, τὴν μνήμην τῆς ἀρετῆς αὐτῶν, τὴν ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν των, καὶ τῆς πατρίδος των τὴν εὐγνωμοσύνην. Ἄν ἀδάκρυτοι καὶ ἀκήδευτοι ἀπήχθησαν εἰς τὴν τελευταίαν των κατοικίαν, ὅταν δὲν ὑπῆρχε τίς ὁ δι' ἕτερον κλαύσων, τίς ὁ προπέμψων τὸν ἕτερον, ἀλλ' ἐδάκρυσαν αἱ Μοῦσαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βενθύλου, ἀλλὰ κλαίει τὸν Γενναδίον πᾶσα ἡ πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν παιδείας γευσάμενη γενεὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ σήμερον, ὅταν ἐκόπασεν ἡ φονικὴ καταίγίς, ἡ μνήμη των συνάγει ὁμήγυριν πολυάνθρωπον, καὶ τοὺς κηδεύουσι τοῦ ἔθνους οἱ ἀριστεῖς, προεξαρχούσης τῆς τεθλιμμένης χορείας τῶν συλ-

(1) Ἀποκάλ. ιδ'. 19.